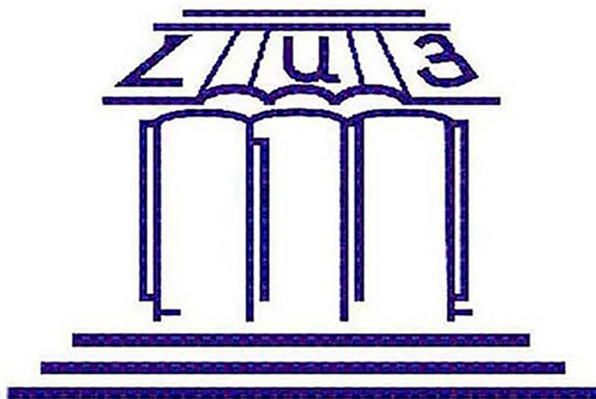

Հայկական գիտահետազոտական հանգույց
Armenian Research & Academic Repository

Սույն աշխատանքն արտոնագրված է «Ստեղծագործական համայնքներ
ոչ առևտրային իրավասություն 3.0» արտոնագրով

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial
3.0 Unported (CC BY-NC 3.0) license.

Դու կարող ես.

պատճենել և տարածել նյութը ցանկացած ձևաչափով կամ կրիչով

ձևափոխել կամ օգտագործել առկա նյութը ստեղծելու համար նորը

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format

Adapt — remix, transform, and build upon the material

ԱՐՇԱԼՈՒՅՍ ՏԵՐ-ՀՈՎՆԱՆԵԱՆ

212
M-37

ԿԵՐՈՏԻ

ԵՐԳԵՐ

ԵՐԵՎԱՆ 1922 թ.

891.99

S-44

- 6 NOV 2011

831.99
S-44

AP2
m-37

ԱՐՇԱԼՈՒՅՍ ՏԵՐ-ՀՈՎՆԱՆԵԱՆ

ԿԱՐՈՏԻ

ԵՐԳԵՐ

ԵՐԳԵՐ

Архивное Управление
Д Арм.ССР
НАУЧНО-СПРАВОЧНАЯ
БИБЛИОТЕКА

Երեվան
Խորհրդային Կենտրոնական Ս.Ս.Ս.Ս. Կենտրոն
1922 թ.

20.08.2003

58409

ԵՐԿՈՒ ԽՈՍՔ

Հոգին անկապտելի է, նա ունի իր անձնական ապրումները և վորքան ել կեանքի հախուռն ելևեջները երկաթեա ողակներով շղթայեն, վորքան ել միտքը ճնշե նրան, այնուամենայնիվ նա կգտնի մի ակընթարթ արբենալու մեխակի բույրով, թեկուզ այն արիւնով սնված լինի:

Եվ այժմ, երբ շինարար աշխատանքին զուգընթաց հոգին ել հանգստի է ձգտում, իր ուրույն աշխարհի երազն է տենչում, ես հնարավոր եմ համարում հրապարակ հանելու իմ «Կարոտի Երգերը»:

Արեալույս Տեր-Հովնանեան

1922 թ, Հուլիս
Երևան

2986-2003

20.08.2003

58409

2986-2003

ԵՐԿՈՒ ԽՈՍՔ

Հոգին անկապտելի է, նա ունի իր անձնական ապրումները և վորքան ել կեանքի հախուռն ելևեջները երկաթեա ողակներով շղթայեն, վորքան ել միտքը ճնշե նրան, այնուամենայնիվ նա կգտնի մի ակընթարթ արբենալու մեխակի բույրով, թեկուզ այն արիւնով սնված լինի:

Եվ այժմ, երբ շինարար աշխատանքին զուգընթաց հոգին ել հանգստի է ձգտում, իր ուրույն աշխարհի երազն է տենչում, ես հնարավոր եմ համարում հրապարակ հանելու իմ «Կարոտի Երգերը»:

Արեալույս Տեր-Հովնանեան

1922 թ, Հուլիս
Երևան

Թե երազները լեզու առնեին

Ու պատմեին մեզ թուիչքը հոգու,
Հեռու ամենից տենչանքը զադտնի,

Հույզ-երջանկութեան բերկրանքը արբած,
Ինչպէս դողալով պիտի խամբեին

Մեր աննպատակ զարուններն ապրած,
Ինչպէս ցավելով պիտի հիշեինք

Մեր միապաղաղ որերը անցած:

Մատաղ զարնան, մատաղ հույզին,
Քո խենթ հոգուն,

Արև որվան, անուրջ ձգտման,
Քո ճամբեքին,

Որ փռեցիր սրտիս վրա
Անծայր, անծայր

Ու քրքիջով, խելառ երգով
Անդարձ անցար...

Երնեկ նրան, ով քո ճամփի
Վերջում կանգնած

Կընդառաջե քո երազին
Պուրպուր հագած,

Ծրնեկ նրան, վորին մեկ որ
Դու կժպտաս,

Պորաններիդ ծաղիկներով
Կգուրգուրես:

Ես ել հոգուս շեմքին նստած
Իմ մըմռով,

Իմ կարոտը կառնեմ հովից,
Դարձող քամուց

Ու կաղոթեմ, վոր քո ճամփեն
Ցողով, բույրով,

Միշտ զարդարվի ծաղիկներով...
Իմ երազով...

Երբեք, երբեք չպիտի
Դու գիտենաս թե ինչ կա
Գաղտնարանում իմ սրտի,
Մութ ծալքերում իմ հոգու:

Ուրախ, գվաբթ եղի՛ր միշտ,
Պարով անցնի ուրդ թող,
Հավատա վոր վոչ մի վիշտ
Չունիմ կեանքում սիրտ մաշող:

Երբեք, երբեք դող չգգաս
Թե արածդ ես գիտեմ,
Հավատա վոր ինչ անես,
Խոնարհութեամբ կընդունեմ:

Հովի թևով, թռչնի երգով
Հեքիաթներս քեզ պատմեմ,
Սիրո ուժով, սրտի կայծով
Ծաղիկներս քեզ բերեմ:

Մանուկ հույսով, վառ կանաչով
Սրտիդ հեվքը զարդարեմ,
Խնկի բույրով, հոգուս երգով
Կրակներդ բորբոքեմ:

Թռչնի երգով, հովի թեվով
Իմ կարոտը քեզ պատմեմ,
Բույր-հույզերով, հուր-երազով
Կսկիծներս հաղորդեմ:

Ո՞վ ես, ասա, վոր այդպես
 Կանչում ես ինձ անբարբառ
 Ո՞վ ես, ասա, վորդու պես
 Դիւթիչ, թովող ու անմար:

Այրել եմ հին նավերը,
 Անցել ծովը մեղքերի,
 Բայց դու նորից իմ սիրտը
 Ափն ես բերում անդունդի:

Ո՞վ ես, ասա, երգի պես
 Պարուրում ես իմ հոգին,
 Անցեալ կեանքիս պատկերներն
 Թաղում անդարձ, հավիտեան:

Այսոր դու կրկին հեռու ես ինձնից,
 Ինչպես այն որին, երբ դու չկայիր.
 Զուլթակն ե տրտում լալիս մոտիկից,
 Բայց ել քո հոգին չի գգում նոր թրթիւ:

Քո հայեացքը պաղ... Մարել են կարծես
 Հույզերն այն մոտիկ, լույսը կանթեղի.
 Աղոթքի խոսքը դու մոռացել ես
 Եվ քո անուրջը՝ դարնան որերի:

Նստել ես իմ դեմ, բայց ինձ հետ չես դու,
 Այսոր ինձանից ավելի հեռու,
 Ռտար են կարծես տենչերը հոգուդ,
 Քան այն որերին, երբ չկայիր դու:

Հեռավոր երկնի պես կախարդող ե հոգիդ,
Աչքերդ՝ հմայող տրամուրթեամբ շղարշված,
Անուրջի ցողերով, լույսերով վողողված,
Ապրումի բերկրանքով ժպիտներդ են ոծված:

Քո քնքույշ ձեռքի պես խոսքերդ փաղաքշող,
Զովաշունչ սիւքի պես մեղմ երգող, որորող,
Քողարկում են հոգուդ, գաղտնիքները տանջող,
Սովերում են սրտիդ ապրումները անցեալ:

Սիրում եմ արտասովող հայեացքդ մութի պես,
Քո ձայնի ամոթխած փայփայեանքը գաղտնի,
Որ մեղմիկ որորվող լայնարձակ ծովի պես
Դիւթական վողջույնով պարարում ե հոգիս:

Թող վոր մարեն, թող վոր հանգչեն հին կայծերը
Մոխրածածկ
Թող վոր չղզան, թող վոր չապրեն հին որերը
Մոռացված,
Թող չզարթնեն, փոշիանան հիշատակներն
Այն անցած,
Թող չխոցեն, չբզբտեն ցավոտ սիրտն իմ
Տառապած:

Դալուկ աշնան հողմերը թող անցած որս
Շղարչեն,
Տառապանքի թերթիկները ողում ցրեն
Հողմահար
Պայծառ որվա առավոտին հավասում եմ
Ես նորեն,
Փարնան քնքույշ ծաղիկները դեռ կրացվեն
Մեզ համար:

Հովի թևերով մի բերկրանք սահեց՝
Մի անուշ զնգոց իմ ծարավ հոգում.
Հավիտեան ապրող մի ժպիտ փայլեց՝
Մի ծաղիկ բացվեց իմ ցավոտ հոգում:

Հոգուս թևերը փարթամ ուռճացան,
Խանդավառ կեանքի բույրով արբեցան.
Գարունը եկավ, դարունն իմ կեանքի,
Հուսաշաղ սլատիներն իմ վառ տենչանքի:

Ես լեռն եմ սիրում.

Լեռները իրենց համր լուսթեամբ,
Վոր բոլոր ձայներն իրենց սրտերում,
Կարծես ցավագին սաղմոս են կարգում
Համր լուսթեամբ:

Արցունքն եմ սիրում.

Արցունքը անդարձ, անհետ կորուստի,
Վոր անապատի անծայր ավազում
Կորած բեղվինի շիրիմն է փնտռում
Հուսահատ սգով...

Երազի պես դու քաղցր ես ու անհաս,
Քո պալատը ամպերումն է երկնահաս,
Դժողքի պես հրդեհում ես իմ հոգին
Ու սիւքի պես որոր կարգում իմ սրտին:

Դու ցնորք ես, մի պատրանք ես, այդ գիտեմ,
Մի մոգական փայլուն աստղ ես երկնքում,
Եթերի պես դու թռվում ես ու ձգում
Ասրումներս, դարուններս նոր բացված:

Եվ ես գիտեմ, ծաղիկներս կոկոնած
Պիտի թռմինն վառ արևի կարոտով,
Սակայն մնա դու իմ հոգում միշտ վառված
Ու իմ սրտին որոր կարգա քո երգով:

Իրիկունն եկավ, զանգերը զարկին՝
 Հոգուս խորանի զանգերը տրտում,
 Վառեցի միակ կանթեղն իմ օրտում,
 Լուռ կծկվեցի հուշերիս շեմքում:

Անձրև ե դրսում, արցունքն ե հոսում,
 Վերջին արցունքը հոգնած աչքերիս,
 Երջանիկ որվա մի եջ եմ փնտռում,
 Մի ուրախ պատկեր ապրած որերիս:

Մարում ե վերջին կայծը կանթեղի.
 Վաղուց եմ ծածկել հուշերն իմ սրտի.
 Անձրև ե գալիս, արցունքն է հոսում,
 Վերջին արցունքը ցավոտ որերի:

Մեղմ խշռոց պարտեզում, թիփ տակ
 Ու դսպլած հառաչանք խոր սրտի.
 Մի հայեացք զմայլված, անգիտակ,
 Հիացմունք՝ մի անհաս պատկերի:

Լուռ ժամեր, որ որպես ակընթարթ
 Միշտ անցնում, միշտ սահում են արագ,
 Որ երբեք չեն տալիս ժամանակ,
 Որ սրտերն են պահում լուռ ու փակ:

Հրաժեշտ, ձեռքերի պինդ սեղմում
 Եվ դանդաղ քայլերի հեռացում.
 Ու ելիլու սրտերի լուռ ձգտում,
 Միշտ լեցուն երազով, հույզերով:

Այսոր կգամ ես քեզ մոտ,
 Կգամ հոգով նորոգված,
 Այսոր կգամ ես քեզ մոտ,
 Ներկա, անցեալ մոռացած:

Մի պահ միայն քո գրկում
 Բույրերովդ արբենամ,
 Թող քո կրծքին մարմարեա,
 Մի պահ լինեմ անզգա:

Այսոր կգամ քո գիրկը
 Համբուրովդ արբելու,
 Հոգուդ խարույկն զգալու,
 Կգամ թռիչքդ ապրելու:

Հաշվիր մեկ ուր թե չկա
 Գռնակութիւն մեր կեանքում,
 Հաշվիր մեկ ուր թե չկա
 Դատարկութիւն մեր հոգում:

ՖԱՅԱ ՆԻԿՈԼԱԵՎՆԱՅԻՆ

Դեռ չապրած, գեռ չարբած
 Բույրերով զարունքի,
 Թռչեցին չբացված
 Կոկոններդ վոսկի,
 Մարմինդ զալարուն
 Զգտում եր գգվանքի,
 Խենթ-խելառ երգերի,
 Երազի, հույզերի:

Բայց սկով եղերվեց
 Գարունը քո կեանքի,
 Արցունքով վողողվեց
 Քո սիրտը մանուկի,
 Պաղ ու գորշ մի աշուն,
 Մի անձուկ անհամբույր
 Տիրեցին քո հոգուն,
 Քո որին ծաղկաբույր:

Մոռացիր, մի հիշիր,
 Նոր կեանքով որորվիր...
 Տես, ահա քո առաջ
 Շարեւ եմ կերոններ,
 Զգտումս իմ վոսկեզոծ
 Ես քեզ եմ նվիրել,
 Քո հոգուն տառապած
 Որհնեղներս ձոնել:

2986-2003

Այս գիշեր լուսնի հետ դու իջար նազանքով,
 Գրկեցիր իմ հոգին քո պայծառ լույսերով.
 Ափերը երազած կանչեցին ինձ կրկին
 Քո պատրանք երգերով, քո անուրջ համբույրով:

Արշալույս-վերջալույս ցոլացին իմ հոգում,
 Ցողաշաղ առավոտ եզերվեց իմ կեանքում.
 Ու հպարտ, ու հզոր ես անկանգ կքայլեմ,
 Կհասնեմ, կհասնեմ իմ ցնորք ավերին:

Մութը շղարշեց լեռները բոլոր,
 Անդորրն է իջել.
 Մութը շղարշեց իմ սիրտը մոլոր,
 Իմ երազները որոր ու շորոր:

Աստղերը ելան անուշ ժպիտով
 Քո աչքերի պես.
 Լույսերն իմ հոգու հանգան արցունքով,
 Երջանիկ որվա կորուստի ցավով:

ՌՈՄԱՆՍ

Արծաթ լուսին, պայծառ գիշեր,
 Ծառ ու կանաչ, ծաղիկներ,
 Անուշ-մեղույշ ցողով-դողով
 Շշջում են բերկրանք, սեր:

Կանաչ դաշտի, մարմանդ հովի
 Քնքույշ բույրն է խնկարկվում,
 Զնգան առվի, հստակ աղբրի
 Որոր-երգն է թավալվում:

Հանկարծ մոտիկ թավուտներում
 Քո ստվերն է երևում,
 Լուռ նշանով, գաղտնի հույզով
 Կանչում է ինձ անուրջով,

Գալիս անուշ համբույր տալիս
 Անքուն աչքիս կարոտով,
 Ելի փախչում հեքեաթի պես,
 Երջանկութեան որհներգով:

Ես գիտեմ մի աշխարհ, մի աշխարհ հոգեթով,
 Ուր երազ-հույզերի անուրջով եզերված,
 Վարդերի, հասմիկի խնկավետ բույրերով
 Ապրում եմ մի վառ սեր, ակներով զարդարված։

Ես գիտեմ մի Եդեմ, ծաղկազարդ մի պարտեզ,
 Ուր կեանքն եմ երջանիկ, ուր չկա հոգս ու ցավ,
 Ուր գգվանքն և քնքույշ, անմարմին հովի պես,
 Ուր համբույրն եմ անուշ, մեխակի թույնի պես։

Քեզ այնտեղ կտանեմ իմ հոգու թևերով,
 Քեզ այնտեղ կտանեմ իմ պայծառ երազով,
 Անուրջով կշինեմ հեքեաթի պալատներ,
 Կսիրենք, կարբենանք ձիւնափայլ մեր սիրով։

Արծաթ կարկաչուն գետակ լինեի
 Նազան ծփանքով քեզ գուրգուրեի,
 Ալիքներիս մեջ պատկերդ առնեի,
 Կարդայի հոգուդ խոհերը գաղտնի։

Քնքույշ սուրացող հովիկ լինեի,
 Նազուկ մատներով դեմքդ շոյեի,
 Գալարուն հույզով մեջքդ զրկեի
 Ու սև աչքերիդ նայեի երկնի։

Նազան ծփանքով ծովակ լինեի,
 Մեղույշ նվագով որոր կարդայի,
 Կանաչ ավերիս ճշգրիտ անդորր,
 Փայած նոր հույզի, նոր երազների։

ԱՇՆԱՆ ՆՎԱԳԸ

Տխուր օւ տրտում տերներն աշնան,
 Դալուկ, հողմավար, մաղվեցին ընկան,
 Ինչպես իմ կեանքի որերը մատաղ,
 Ինչպես իմ սրտի տենչերն անմաման:
 Եւ ծաղիկ չկա. դաշտը մահացավ,
 Բույր ու թուլչանքը հառաչանք դարձավ.
 Լալիս ե ուռին շիրիմին հակված,
 Լալիս ե սիրտս իր շեմքին նստած:
 Լուռ ե ամեն ուր. վերջին տերն ե
 Մահվան դողոցով անհույս երերում,
 Մի վերջին անգամ անցեալը հիշում
 Ու հառաչում ե մայր հողի գրկում:
 Միայն առուն ե տխուր արտասվում,
 Որպես նվագը բեկված լարերի,
 Եվ հեռուներում հուսահատ մարում,
 Ինչպես արեւ աշնան որերի:

Իմ գարուն կեանքի քարավանն արդեն
 Հաս'լ եր կայան,
 Երջանիկ որվա անուշ ժպիտով
 Զարկել եր վրան,
 Ծաղկեա պսակով, գոհար ակնհրով
 Սերս դարդարված,
 Ծունկի եր իջել քո դռան շեմքին,
 Քեզանով արբած:

Որերիս վաղքի տխուր երեկոն
 Հանգել եր հոգնած,
 Նոր արշալույսի նուրբ շողերն եին
 Ինձ վողջույն կարդում,
 Երբ դու քմահաճ մի անմիտ խաղով
 Անգիտակ տարված
 Իմ հեքեաթ կեանքի արեւ փայլուն
 Փշրեցիր հանկարծ:

Նորից աշուն ե, անհույս տառապանք,
 Անսեր ու անկեանք,
 Մաքսուռ դողոցով լսվում ե սրտիս
 Վերջին հառաչանք.
 Գոկվում են ահա թերթերը հոգուս,
 Մայր հողը գրկում,
 Եվ լուռ ու անլաց, միմիանց խոնարհված,
 Մխում են, մխում...

Ալիքները ծովի՝ իմ հոգուն հարազատ,

Միշտ մենակ ու միշտ ցուրտ, միշտ հալաբա ու
ազատ,

Սիրո պես հավիտեան, տարիներ ու դարեր

Գնում են միշտ հեռու, փնտռում են նոր ափեր:

Ա՛խ, ես ել նրանց պես միշտ մենակ, հոգիս ցուրտ,

Զգտում եմ միշտ հեռու, անծանոթ եղբրքներ,

Նրանց պես միշտ ազատ, նրանց պես միշտ հալաբա,

Միշտ զրկած անհունը ու երազ-հեքեաթներ:

Իմ այգում կրկին դարուն ե իջել,

Ծառերը նորից կանանչ են հագել,

Եվ թավուտներում անուշ երազի,

Զույգ հայացքներ են միմիանց պարուրվել:

Այլ շրթունքները նեկտար են քամում,

Սիրոյ բաժակից իմ ծաղիկների:

Գալարվիր ուժգին, կեանքն ե պայծառ,

Ցավերը բոլոր ծածկել եմ քողով:

Բերկրանքը վորսա երջանիկ դողով,

Երազը դիւթիչ ել չի կրկնվում:

ՄՈՌԱՑՈՒՄ

Այսոր լինենք երեխա,
Թողնենք անցեալ ու ներկա,
Արեւի տակ փայլփլուն,
Խաղանք մինչև իրիկուն:

Այսոր լինենք երեխա,
Պարտեզ իջնենք վազելով,
Կանաչի մեջ թավիշեա,
Խնդանք պարով, երգերով:

Հապա վազենք ես կողմով,
Փնտռենք հոտոտ ծաղիկներ,
Չէ, չէ, վազենք են կողմով,
Բռնենք գույն-գույն թիթեռներ:

Ցամալ ու հոգսը անխափան,
Ուրվական ե մեր կեանքին,
Բայց գեթ մի՛ որ, մի՛ վայրկեան,
Դառնանք անհոգ երեխա:

ՀԱՅԱՑՔՆԵՐ

Հայացքներ կան խորունկ, անհուն,
Երկնի աստղից ավել փայլուն
Հայացքներ կան խորունկ, անհուն:

Մի ակընթարթ սևեռվում են,
Գոհարների ցուլից ել վառ
Մի ակընթարթ սեւեռվում են:

Բիւր հարցերով շրջափակված,
Հույզ-երազով լեցուն, ծփան,
Բիւր հարցերով շրջափակված:

Խոսքն ու միտքը խոնհարվում են,
Ծունկ են իջնում նրանց առաջ,
Խոսքն ու միտքը խոնհարվում են:

Հայեացքներ կան խորունկ, անհուն,
Վոր իշխում են մեր ողջ կեանքին,
Հայեացքներ կան ծովից անհուն:

ՀԻԱՄԹԱՓՈԻԹԻՒՆ

Սուտ են խոսքերը քո բոլոր,
Գալարուն շարժումներդ՝ ոճային,
Կեղծ են լույսերը քո բոլոր,
Եվ փայլը հայացքիդ՝ թունավոր:

Մի պահ մոռացա, Վոր կին ես,
Մի կին ես ու նման բոլորին,
Կարծեցի սարն ի վեր դու կեղևս,
Իմ հոգու ձգտումին, երազին:

Մսերդ են գերիշխում քո զիրդ,
Սպիտակ քո մորթը լպիրշ,
Հոգի ու ձգտում խաբուսիկ,
Շպարեն քո գեմքին գեղեցիկ:

Ախ, ինչո՞ւ ալդպես ուշ հանդիպեցի
Քեզ ես իմ ճամբին,
Ախ, ինչո՞ւ այդպես քեզ ուշ զգացի,
Ուշ երազեցի:

Չոր անապատ ե հիմի իմ սրտում,
Ծաղիկ չի բուսնում,
Ել երազներս թևեր չեն առնում,
Ել թռիչք չունին:

Հիմի ձանձրոթն ե իջել իմ սրտին,
Անտառբերութիւն.
Անձուկն ե կրծում իմ անսեր հոգին,
Անորոշութիւն:

ՎԵՐԱՆՈՒՆԴ

Ասացին, վոր դու եկել ես:

Բայց դու չպիտի գայիր. այդպես եր մեր պայմանը:

Մեր բաժանումը հավիտենական եր ուսանողներն իր մեջ պիտի թաղեր այն, ինչ վոր գիտեինք ես ու դու, ինչ վոր ապրել եին մեր սրտերը:

Ես արդեն գերեզման եի պատրաստել ու վերջին օրհներգով թաղել մեր բոլոր ապրումներն ակնթարթները:

Թաղել եի այն ու ելել կեանքն ապրելու այնպես, ինչպես նա կա, ինչպես պտտեցնում ե նա:

Բայց այսօր դու եկել ես:

Ինչո՞ւ...

Դու կարծում ես այցի կ'գամ քեզ:

Կամ կանցնեմ քո պատուհանի տակով:

Այն օր, երբ դու գնացիր, ես վառեցի իմ սենեակի բոլոր լույսերը, իմ հոգու բոլոր դռները բացեցի և վորպես խրախճանքի օր, փր-

փուր գինու թասը ձոնեցի իմ ազատման ու փշրեցի բաժակը:

Ինչո՞ւ ես եկել:

Կարծում ես ձմրան կիսին մանուշակներ կ'բացվեն սառած առուների ափերին...

Սակայն ինձ ի՞նչ...

Դու կարող ես ապրել և՛ այստեղ, և՛ այնտեղ, ուր վար կամենաս, ինչպես կամենաս:

Ինձ ի՞նչ, թե դու այժմ ավելի գեղեցիկ ու խնկավետ կ'լինես, ինձ ի՞նչ, թե քո կուրծքը հույզերով լեցուն՝ անհանգիստ կ'բաբախի:

Ես սրել եմ իմ գիտակցութիւնը և վոչ մի խաբուսիկ պատրանք ել չի գրավի իմ հոգին:

Ասացին, վոր դու եկել ես...

Լավ, այդ ավելի լավ:

Ես կ'փորձեմ իմ հոգին և հավատա, վոր նա այլևս երբեք չի հուզվի:

Բայց գիտես...

Երբ ասացին, վոր դու եկել ես, հոգուս հեռավոր անկիւնում մի զսպված՝ տարիների ծանրութեան տակ զսպված ճիչ լսեցի ու ինձ թվաց, թե արդեն գարնան ծաղիկներ են բացվել իմ պարտեզում:

Զմեռ ե... բայց ծաղիկներ են բացվել...

ՀՐԱԺԵՂՏ

Սպասիր, փոչինչ պետք չե ասել:

Նոճինների այս թափուտում բաժանման հայտնութիւնը շատ ծանր կ'լինի և ուշ չեմ ունենա խոսքերիդ հարվածները կրելու:

Սպասիր, տես ինչ գրավիչ ե այս կանանչն ու ինչպես որորվում են նոճինների կատարները երեկոյեան զեփիւռից, վորոնց մեջ մենք, վորպես երկու անբաժան մասնիկ, լրացնում ենք բնութեան պատկերը:

Սպասիր, թող ժամանակը սա՛ի անկանգ ու ակընթարթը հափտենականութիւն դառնա, անյայտ որերի պատկերը հեռացնելու ինձնից, վորոնց մեջ պիտի լողամ խորտակված նավի կայմի նման:

Եվ լռիր. լռութիւնը թող ընդհատվի համբույրով: Վերջին հրաժեշտի գաղտնի դողը մեր մարմինների համան անհուն կրքի փոխվի, թող հոսահատութիւնն ու անկարելիութիւնը մեկ ակընթարթ ևս վերանա ու անեութեան մեջ, այս նոճինների տակ մի պահ ել մոռանամ ամեն ինչ, ապա բաժանման բոցավառ խարույկն ընդգրկե. բայց առանց բառերի, առանց գիտակցելու, պռանց զգալու...

ԼՈՒՅՍ Ե ՏԵՍԵԼ

«Տանջանքի լարեր» — սպառնալից է.

—
Հուսով լույս կհեանի

1. Մովը — պոեմ

2. Նվազներ — արձակ երգեր.

ԳԻՆՆ Ե ՄԵԿ ՄԻԼԻՈՆ Ր. Շ. Խ. ԴՐ.
ՎՐԱՍՏԱՆՈՒՄ ՔՍԱՆ ՀԱԶԱՐ Ր.

In.

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0369726

58409